

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 04093 17 Кж
Бања Лука, 26.9.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске вијећу стављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Горане Микеш као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Г.К., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог, адвоката Д.Р. из Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004093 16 К од 05.6.2017. године, у сједници вијећа којој су присуствовали замјеник главног републичког јавног тужиоца Светлана Брковић, оптужени и његов бранилац, донио је дана 26.9.2017. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване жалбе окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог Г.К. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004093 16 К од 05.6.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004093 16 К од 05.6.2017. године, оптужени Г.К. је оглашен кривим због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) мјесеци.

На основу члана 61. став 1. у вези са ставом 3. КЗ РС оптуженом је изречена мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 6 (шест) мјесеци.

На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни јавни тужилац и бранилац оптуженог.

Тужилац побија пресуду због одлуке о казни и мјери безбједности, предлаже да се оптуженом преиначењем пресуде изрекне већа казна, као и мјера безбједности у дужем трајању.

Бранилац оптуженог побија пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП РС (жалилац се погрешно позива на тачку ј) а ради се о повреди из тачке к)), што произилази из садржаја жалбених навода који се односе на овај основ побијања пресуде, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији. Жалба предлаже да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС, или преиначи и оптуженом изрекне блажа кривична санкција односно условна осуда, односно да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговори на жалбе нису поднесени.

На сједници вијећа замјеник главног републичког јавног тужиоца је изложила жалбу и остала код навода и приједлога из жалбе.

Бранилац оптуженог је изложио жалбу и остао код навода и приједлога, а у погледу жалбе тужиоца је предложио да се она као неоснована одбије.

Оптужени је подржао излагање свога браниоца као и приједлоге које је на сједници изнио.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС које жалба браниоца види у неразумљивости изреке пресуде као и одсуству разлога о одлучним чињеницама које се односе на битна обиљежја кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим, одсуству разлога о одлучним чињеницама које се односе на услове који требају бити испуњени у погледу изрицања мјере безбједности забране управљања моторним возилом, као и у одсуству разлога о одлучним чињеница које се односе на урачунљивост оптуженог у вријеме извршења дјела, као и противрјечност изреке самој себи и разлозима пресуде, по оцјени овога суда нису учињени. Пресуда је потпуно јасна и разумљива, нема противрјечности изреке самој себи ни разлозима пресуде, а пресуда садржи све разлоге о одлучним чињеницама. Када је ријеч о жалбеним приговорима у погледу позивања на бланкетну норму тачније одредбу члана 174. Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима БиХ (у даљем тексту: ЗОБС), пресуда се правилно позвала на став 1. овога члана који прописује забрану управљања моторним возилом под утицајем алкохола, а када се одредба става 2. истога члана доведе у везу са концентрацијом алкохола у крви оптуженог у вријеме саобраћајне незгоде која је износила 2,51 промила, и која према налазу вјештака др В.Б. одговара стању тешког пијанства, онда нема никакве сумње да је оптужени кршио и одредбу члана 174. став 2. ЗОБС-а, па иако у изреци пресуде ова бланкетна норма није наведена, то имајући у виду садржај образложења побијане пресуде, које су бланкетне норме у овом случају прекршене и да је кршење тих бланкетних норми у директној и узрочној вези са насталом незгодом, онда приговори жалбе нису основани. Ни они приговори који се истичу у жалби да пресуда не садржи разлоге у вези са изреченом

мјером безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије нису основни јер је пресуда на страни 13. дала образложење због чега је ову мјеру неопходно изрећи оптуженом и шта је циљ њеног изрицања.

Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС жалба види у томе да је изрека пресуде неразумљива јер не садржи вријеме од када се почиње рачунати трајање ове мјере. Овај приговор није основан јер је мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије оптуженом изречена на основу члана 61. став 1. и 3. КЗ РС, а одредба става 3. прописује да се ова мјера извршава по правоснажности пресуде и да се вријеме проведено у притвору не урачунава у вријеме трајања ове мјере.

Неосновани су и приговори да у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде није утврђена урачунљивост оптуженог и да о томе није дато ваљано образложење. Ти су приговори неосновани из разлога што се урачунљивост претпоставља, а то значи да се неурачунљивост утврђује само ако постоји сумња у урачунљивост. То произилази из одредбе члана 14. став 1. КЗ РС која прописује да није урачунљив учинилац који у вријеме извршења дјела није могао схватити значај свога дјела или није могао управљати својим поступцима усљед душевне болести, привремене душевне поремећености или заосталог душевног развоја. У конкретном случају није било сумње у урачунљивост оптуженог, па су сљедом тога приговори жалбе браниоца да одсуство разлога о урачунљивости оптуженог представља одсуство разлога о одлучним чињеницама и да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, неосновани.

Из тих разлога сви изнесени приговори у основу побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, су неосновани.

Чињенична основа побијане пресуде је потпуна и правилна. Она је заснована на бројним доказима на које се пресуда позива у образложењу. Садржај тих доказа је укратко изнесен у образложењу пресуде а онда су они оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС и таквом оцјеном коју и овај суд сматра правилном изведен је правилан закључак да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци побијане пресуде учинио кривично дјело за које је том пресудом оглашен кривим.

Из тих разлога су неосновани приговори у жалбеном основ у побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно је примјењен кривични закон и радње оптуженог су правилно квалификоване као кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, па кривични закон у овом случају није повријеђен.

Одлуку о изреченој казни побијају обе жалбе, а жалба тужиоца и одлуку о изреченој мјери безбједности.

Жалба тужиоца није основана јер је првостепени суд када је о мјери казне ријеч примјенио одредбе КЗ РС о ублажавању казне јер је на страни оптуженог утврдио бројне олакшавајуће околности и правилно их оцјенио као особито олакшавајуће те нашао да се и мањом мјером казне од законом прописане може остварити сврха кажњавања прописана у члану 28. КЗ РС због чега је залагање тужиоца, за изрицање веће казне неосновано.

Такође је и вријеме на које је изречена мјера безбједности забране управљања моторним возилом категорије „Б“ у трајању од 6 (шест) мјесеци довољна да се отклони стање које је у овом случају довело до угрожавања јавног саобраћаја, па је залагање тужиоца да се оптуженом изрекне ова мјера у дужем трајању неосновано.

Неосновано је и залагање жалбе браниоца да се оптуженом изрекне мања казна без обзира на утврђене олакшавајуће околности, јер је за кривично дјело за које је оптужени оглашен кривим прописана казна затвора од двије до дванаест година, па како му је казна изречена примјеном одредаба КЗ РС, то је изречена казна у свему примјерена тежини учињеног дјела, степену кривице оптуженог и околностима под којима је дјело учињено.

Из свих наведених разлога ваљало је обе жалбе одбити на основу члана 327. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић